

Bizim Evde Saklı Olan Şey

Benim adım Zeynep, on yaşımdayım. Bizim evimiz küçüktür. O kadar küçüktür ki bazen üçümüz aynı anda mutfığa girince birbirimize çarpırız. Bir küçük kardeşim var, adı Emir. Bir de benden büyük bir ablam var, Elif. Babam sabah çok erken işe gider. Annem de bazen temizlik işine gider. Biz çok zengin değiliz. Hatta öğretmenim “imkânları kısıtlı” demişti bir gün. O kelimeyi hiç sevmedim. Kısıtlı demek dar demek gibi geliyor. Bizim evimiz dar olabilir ama kalbimiz dar değil. Ama bunu sonradan anladım, önceden anlamıyordum.

Okulda bazı kızların kalem kutuları iki katlı. İçinde fosforlu kalemler, simli kalemler, renk renk silgiler var. Kalemlerini açtıklarında sanki içinden gökkuşağı çıkıyor gibi. Benim kalem kutum eski. Fermuarı bazen takılıyor. İçinde üç kalem, bir silgi, bir de ucu kısalmış bir boya var. Bazen onların kalemlerini izlerken içimde bir şey kıpırdıyor. Kötü bir şey değil. Ama sanki içim Keşke diyor.

Keşke benim de olsa.

Keşke benim de herkesin baktığı bir şeyim olsa. Keşke ben de biraz parlasam.

Bir gün bir arkadaşım doğum günü için bütün sınıfa çikolata dağıttı. Üstünde altın rengi kâğıt vardı. O çikolatanın kâğıdı bile benim kalem kutumdan daha parlaktı. Evleri çok büyükmüş. Kendi odası varmış. Televizyonu da kocamanmış. Herkes ona bakıyordu. O gün kendimi küçük hissettim. Sanki ben arka sırada duran silik bir resimdim.

O gün eve dönerken sessiz yürüdüm. Yolda vitrindeki oyuncaklara baktım. Işıl ışıl parlıyorlardı. Camın arkasında dönüp duran oyuncak bebek vardı. Elbisesi pırıl pırıldı. İçimden “Belki mutluluk böyle bir şeydir.” diye düşündüm. Parlak. Yeni. Herkesin imrendiği bir şey.

Eve vardığımda kapımızın boyası biraz dökülmüştü. Zili bazen çalışmıyor. Kapıyı tıklattım. Kapı açıldı.İçeriden yemek kokusu geldi. Sıcak bir çorba kokusu. Biraz da kızarmış ekmek. O koku burnuma gelince midem değil, kalbim ısındı.

Emir koşarak geldi. Bana sarıldı. Burnu biraz akıyordu ama yüzü gülüyordu. Sarılınca üstüm biraz ıslandı ama umursamadım. Ablam mutfakta anneme yardım ediyordu. Annem kaşığı tencereye vurunca tak tak diye ses çıktı. O ses bizim evin sesi gibiydi. Ev küçüktü ama sıcaktı.

O gün bunu yine fark etmedim. Sadece içimdeki keşke biraz daha büyüdü. Bir akşam elektrikler kesildi. Ev birden karardı. Emir korktu. “Ablaaaa!” diye bağırdı. Annem mutfaktan bir mum getirdi. Küçük sarı bir alev yandı. O alev o kadar küçüktü ki ama bütün odayı değiştirdi. Duvarlarda gölgeler oluştu. Ablamın gölgesi uzun göründü. Emir’in gölgesi zıplıyordu. Ben elimi mumun önüne koyunca parmaklarım duvarda dev gibi oldu. Birden hepimiz gülmeye başladık.

Babam o gün erken gelmişti. Hepimiz yere oturduk. Annem eski bir kutudan kestane çıkardı. Sobanın üstünde pişirdik. Kestaneler çatlayınca çıt diye ses çıktı. Emir her çıt sesinde kakhaha attı. O kakhaha o kadar gerçekti ki. Evimizin tavanına çarpıp geri geldi sanki. Babam bize çocukluğunu anlattı. Annem güldü. Ablam bir şarkı

söyledi. Ben de eşlik ettim ama sesim biraz çatladı. Hepimiz yine yeniden güldük.

Dışarıda hava soğuktu. Camın kenarından rüzgâr sesi geliyordu. Sokak karanlıktı. Ama içeride içeride bir şey vardı. Sıcacık. Sanki görünmeyen bir battaniye hepimizi sarıyordu. O an içimdeki keşke sustu. Ama hâlâ adını koyamadım.

Ertesi gün okulda bir arkadaşım yeni ayakkabıyla geldi. Işıl ışıldı. Herkes etrafına toplandı. Ben de baktım. Ayakkabılar çok güzeldi. O an içim yine hafifçe sızladı.

Mutluluk böyle bir şey olmalı, dedim içimden. Herkesin bakması. Herkesin imrenmesi. O gün öğretmenimiz kompozisyon ödevi verdi.

Konu: Mutluluk.

Kalemimi elime aldım ama yazamadım. Mutluluk neydi?

Yeni ayakkabı mıydı?

Büyük ev mi?

Doğum günü partisi mi? O an karar veremedim.

Eve gidince ödevi yapmaya çalıştım. Masamız küçük. Üstünde çizikler var. Emir yanımda resim yapıyordu. Boyaları taşmıştı. Ablam ders çalışıyordu. Annem mutfakta hamur yoğuruyordu. Hamurun pof pof sesi geliyordu. Annem ellerini unlayınca beyaz oluyordu. O an annemin ellerine baktım. Elllerinde küçük çatlaklar vardı. Ama o eller bizi her gün doyuruyordu.

Babam içeri girdi. Yorgundu ama gülümsedi. “Bugün nasılsınız bakalım?” dedi. Emir hemen koşup sarıldı. Ben de istemeden gülümsedim. O an bir şey fark ettim. Babamın yüzü yorgundu ama bizi görünce gözleri parladı. Demek ki mutluluk insanın yüzünü böyle değiştiriyordu. Yorgunluğu bile hafifletiyordu.

O an fark etmeden kalemim hareket etti. Mutluluk diye yazdım. Sonra durdum.

Mumlu geceyi düşündüm. Kestanenin kokusunu.

Emir’in gülüşünü.

Ablamın şarkısını.

Annemin unlu ellerini. Babamın yorgun ama sıcak bakışını. Birden gözlerim doldu.

Çünkü o an anladım. Ben mutluluğu yanlış yerde arıyordum.

Mutluluk vitrinde değildi. Mutluluk kalem kutusunda değildi. Mutluluk yeni ayakkabıda değildi. Mutluluk bizim küçük evimizin içindeydi.

Ama en çok da şuradaydı: Birimiz üzülmünce diğerimizin yanında olmasında. Birimiz hastalanınca sabaha kadar beklememizde.

Az yemeği bölüşmemizde.

Karanlıkta bile birlikte oturmamızda.

O gece Emir ateşlendi. Hepimiz telaşlandık. Annem başında bekledi. Babam ilaç almaya gitti. Ablam su getirdi. Ben de Emir’in elini tuttum. Emir gözlerini zor açtı. “Abla gitme!” dedi. O an kalbim acıdı. Gitmedim. Sabaha kadar oturduk ve sabah ateşi düştü. Annem derin bir nefes aldı. Babam sandalyeye oturdu. ardından ablam Emir’in saçını okşadı.

O an anladım.

Mutluluk sadece gülmek değildir. Mutluluk, korkudan sonra gelen rahatlaktır.

Mutluluk, geçti diyebilmektir.

Mutluluk, sevdiğin insanların iyi olduğunu görmektir.

Ve o an şunu düşündüm: Eğer bir gün çok zengin olsam ama yalnız olsam Eğer kocaman bir evim olsa ama içinde kimse olmasa Ben yine mutlu olamazdım. Çünkü mutluluk eşya değil. Mutluluk insandır Mutluluk birlikte olmaktır.

Ertesi gün kompozisyonumu okudum. Sesim titredi ama durmadım. Ben mutluluğu uzun süre yanlış yerde aradım,dedim .

Onu parlak şeylerde sandım. Ama meğer mutluluk, küçük evimizin içinde saklıymış. Birlikte yediğimiz ekmekteymiş. Elektrik kesilince yaktığımız mumdaymış. Kardeşimin elimi sıkı sıkı tutmasındaymış.

Sınıf sessizdi. Kimse ayakkabılara bakmıyordu o an. Kimse kalem kutularını açmıyordu. Öğretmenimin gözleri doldu. Ben o an utandım biraz ama kalbim çok sıcaktı. Ve o gün anladım. Bizim evimizde çok zengin bir şey var:

Adı mutluluk.

Ve onu parayla alamazsın. Onu mağazadan seçemezsin. Onu vitrinde göremezsin.

Mutluluk karanlıkta yanan küçücük bir mumdur ama eğer o mumun etrafında sevdiğin insanlar varsa, o küçücük ışık bütün dünyayı aydınlatmaya yeter.

Ve ben artık biliyorum:

Bizim evimiz küçük olabilir. Ama bizim mutluluğumuz Hiçbir eve sığmayacak kadar büyük.

**Hikayeyi yazan öğrenci: Ayşe Erva ERÇELİK
Ümraniye Birey Koleji Ümraniye/İstanbul**

SON TRENE KALANLAR

O gün her şey çok farklıydı. İçimde derin bir karamsarlık vardı. Girdiğim sınavdan hiçbir şey anlamıyor, kafamdaki sesleri susturamıyordum. Sınav çıkışı telefonu elimden düşürdüm. Her şey üst üste gelince bir yere oturup ağlamaya başladım. O gün o kadar zordu ki, onca şeyin ardından eve dönmek istemedim. Okuldan çıkıp tren istasyonuna gittim. Kaçacak bir yer arıyordum ve bulabildiğim tek yer orasıydı. Son tren kalkmak üzereydi. Ama biletim yoktu, param da yoktu. Kalbimde ise umut hiç yoktu. Güvenlik geldi. “Çıkman lazım,” dedi. Tam dönecekken yaşlı bir kadın seslendi. “Onu bırak,” dedi. “Benimle gelsin.” Kadının nereye gittiğini bilmiyordum. Ama başka gidecek yerim de yoktu. Birlikte sessizce trene bindik. Yol boyunca tek kelime konuşmadı. Sonra çantasından bir fotoğraf çıkardı. Gözleri dolmuştu ama bana belli etmemeye çalışıyordu. Fotoğrafta genç bir adam vardı. “Oğlum,” dedi, sesi titreyerek. “Her gün ona gidiyorum ama konuşmuyorum. Sadece oturuyorum.” “Niye?” dedim. “Çünkü mutlu olduğu bir günü hatırlıyorum,” dedi. “İnsan mutlu olduğu günlerden güç alır. O günleri unutmamalı, onlarla var olmalı.” Tren durdu. Mezarlığa indik. Yanına oturdum. Bir sessizlik vardı ama ağır değildi. Kadın yavaşça ayağa kalktı. Giderken bana döndü. “Bugün senin için kötüydü,” dedi. “Ama bitmedi. Hâlâ nefes alıyorsun.” Elime bilet parasını sıkıştırdı. “Mutluluğu büyük sanma,” dedi. “Yaşamak kadar basit.” Eve döndüm. Kapıyı açtım. Annem salondaydı. Beni görünce gülümsedi. O an fark ettim. Mutluluk; bir tren, bir yabancı, bir eve sağ salim dönebilmeymiş. Ve insan, onu kaybedince değil, geri dönünce anlarmış.

Hikâyeyi yazan öğrenci: Ahsennur Beril Aşçı
Antalya Birey Koleji

MUTLUYUM BÜYÜKBABA

Nora, alarminin yüksek sesiyle yataktan sıçrayarak uyandı. Saati kontrol etmesiyle okula yine geç kalacağını anlaması bir oldu. Hızla kıyafetlerini giyerken aynı anda dişlerini fırçalıyordu. Aşağı kattan birlikte yaşadığı büyükbabasının “Nora, kahvaltı hazır!” sesini duyunca diş macunuyla dolu ağzından yarım yamalak “Geliyorum!” dedi ve ağzını yıkadı. Hızla merdivenlerden inerken son iki basamakta atlayıp merdivenin sonunda duvara yaslanmış komodindeki anne ve babasının fotoğrafına “Günaydın.” Deyip onun telaşıyla tamamen bir zıtlık oluşturan sakin hareketlerle hazırladığı yemekleri yemek masasına taşıyan büyükbabasını gördü ve aynı şekilde “Günaydın favori aşçım!” dedi şımarık bir tavırla. Büyükbabası gülümsedi ama Nora’nın yine yemeğe kalamayacak kadar geç kaldığını tahmin etmiş olacak ki ona hazırladığı bir yemek paketini uzattı ve “Merak etme en sevdiğin var.” dedi ve gülümsedi. Nora minnettar şekilde “Bir tanesi! Neyse akşama görüşürüz.” dedi ve evden hızla çıkıp bisikletine bindi ve okuluna gitti.

Nora, küçüklüğünden beri bir pilot olmak istiyordu, elinden geleni yapıyordu ama dersleri çok da iyi değildi. Bu süreç boyunca onu sonuna kadar destekleyen ve hayallerinin peşinden gitmesine yardım eden kişi büyükbabasıydı. Harold ise çok yetenekli bir aşçıydı, ama artık çalışmıyordu, yaşlanmıştı. Nora’ya 6 yaşından beri büyükbabası Harold bakıyordu. Nora 6 yaşındayken ailesi bir trafik kazasında vefat etmişti.

Nora akşam eve geldiğinde onu büyükbabasının yaptığı leziz yemeklerin kokusu karşıladı. Ayakkabılarını çıkardı ve anne babasının fotoğrafına selam verdikten sonra çantasını koltuğa fırlatıp yemek masasına oturdu ve yemeğini yemeye başladı. Harold, Nora’nın yemekleri afiyetle yemesini izlerken mutlu oluyordu. “Mutlu musun nar çiçeğim?” dedi Nora’ya. Bu soruyu büyükbabasının ona küçüklüğünden beri, keyfinin yerinde olup olmadığını kontrol etme şekliydi. Mutlu olup olmadığını bilse bile sorardı, bunu Nora’dan duymanın onu daha çok rahatlattığını söylerdi hep. Ayrıca Harold ’un en sevdiği çiçek nar çiçeğiydi. Nora bunun klişe olduğunu düşünse de aslında hoşuna gidiyordu. Nora ağzı dolu bir şekilde olabildiğince cevapladı, ne dediği anlaşılmasa da halinden memnun olduğu belliydi.

Ertesi gün ve neredeyse tüm hafta bu rutinleri tekrarlandı, Nora’nın girmesi gereken sınav yaklaşıyordu. Gitgide bir stres kaplıyordu içini. Dersleri yeterince iyi değildi ve çok zamanı da yoktu. Büyükbabası ne kadar onu sakinleştirmeye çalışsa da artık bunlar Nora’ya bir zaman kaybı gibi geliyordu. Eskiden büyükbabası ile yaptığı bir sürü aktivite olurdu. Dede torun günleri hep vardı, birlikte zaman geçirmekten her zaman çok keyif alırlardı ve olabildiğince fazla zaman geçirmeye çalışırlardı. Ama bu aralar Nora büyükbabası ile neredeyse hiç konuşmuyordu ve eve geldiğinde direkt odasına gidip sınavlara çalışıyordu. Harold bunu anlıyordu ama yine de Nora’nın derslere bu kadar zaman harcaması, hem fiziksel hem psikolojik olarak kendini yorması Harold’ı üzüyordu.

Bir gün Nora yine okuldan geldiği sırada Harold, Nora yese de yemese de yemek yapmıştı. Nora, normalde ne olursa olsun anne ve babasının fotoğrafını selamlardı ama bu aralar ne günaydın diyordu ne selam veriyordu. Ayrıca çok uzun bir süredir anne babasının mezarını da ziyarete gitmemişti. Halbuki büyükbabasıyla ayda en az iki kez düzenli olarak ziyaret ederlerdi.

Nora ayakkabılarını çıkarırken Harold, “Hoş geldin nar çiçeğim, yemekte bana katılacak mısın?” dedi gülümseyerek. Nora, okul stresiyle de birlikte zaten çok yorgundu kısa bir şekilde “Hayır!” dedi ve masadan bir elma aldıktan sonra merdivenlere yöneldi. Harold, onu çok da sıkmak istemeden “Düşüdüm de bayağıdır birlikte zaman geçirmiyoruz, bir şeyler yapmak ister misin diye soracaktım ?” Nora sanki içindeki bütün sınav stresini öfkeye dönüştürmüştü ve bu öfkeyi ne yazık ki büyükbabasına kusacak gibiydi. Yavaşça yükselen bir sesle “Bak, zaten sınavıma iki buçuk aydan az kaldı. Anlamıyor musun!?” eliyle masadaki yemekleri önemsizce işaret etti ve “Böyle şeylere zaman harcarsam hayallerimin peşinden gittiğime pişman olacağım!” dedi, hışımla odasına gitti ve kapısını kapattı. Harold bir şey diyemedi, konuştuğu yerde bir süre durdu. İç çekti ve merdivenin sonundaki komodine yaklaştı. Kızının fotoğrafını eline aldı ve parmağıyla kızının yüzünü okşarmış gibi dokundu. Fotoğrafi yerine koydu ve kızının ve damadının fotoğraflarının arasındaki Harold’ın Nora’ya o 9 yaşındayken aldığı oyuncak uçağı aldı. Gözünü sanki içinden bir dilek tutmuş gibi kapadı ve açtı, oyuncaktaki siyah kurdeleyi düzeltti. Siyah kurdele Nora’nın en sevdiğiydi, o yüzden Harold ona bir hediye aldığında ya da özel bir şey verdiğinde hep küçük siyah bir kurdele bağlardı. Nora da genelde bu siyah kurdeleleri hiç çıkarmazdı. Harold komodinın ilk çekmecesini açtı, çekmecedeki Harold’ın Nora küçükken ona aldığı pilot kostümü duruyordu. Harold gülümsedi, kostümü çıkardı, kıyafete bakınca Nora’ya bunu verdiği gün canlanmıştı zihninde. Bir anda Harold’ı kuvvetli bir öksürük tuttu elindeki peçeteye öksürdü, son zamanlarda şimdi de olduğu gibi her öksürdüğünde artık işlerin yolunda gitmediğini anlıyordu. Harold bir şeylerin ters gittiğini biliyordu, artık geç olduğunu da... Kendine geldiğinde bir kâğıt ve kalem aldı, küçük bir not kağıdına bir şey yazıp siyah bir kurdeleyle bağladı ve kıyafetle birlikte notu da çekmeceye geri koydu.

Nora üst kattaki odasında ders çalışırken alt kattan gelen Harold’ın bu aralar özellikle artan öksürük seslerini duymamak için kulaklık takmıştı. Nora uzun zamandır büyükbabasıyla zaman geçirmiyor olsa da ondaki üzüntüyü fark etmişti, ona gereksiz tepki verdiğini biliyordu ama inatçıydı işte. Bir kez de olsa o sözler çıkmıştı ağzından. Ama Nora’nın asıl dikkatini çeken şey Harold’ın üzüntüsü değildi. Son günlerdeki halsizliğiydi. Evet, Harold yaşlıydı ama yaşına göre enerjik biriydi. Nora bunun ona olan üzüntüsünden olduğunu düşünüyordu. Yoksa düşünmek mi istiyordu? Neyse, sonuçta o Harold’tu değil mi? Yani sadece hasta olmuş olsa gerek... Nora bunları düşünmekte olan zihnini durdurdu ve dersine odaklanmak için kendini zorladı. Gece olduğunda uyumak için yatağına uzandığı anda kendi kendine “Yarın öyle davrandığım için özür dilerim.” diye düşündü çünkü öbür türlü içi rahat etmeyecekti. Zar zor uykuya daldı.

Nora sabah çok erken saatte çıkmıştı. Öğlene doğru Harold Nora'nın en sevdiği yemeği yaparken birden nefes almakta zorlandığını fark etti. Son günlerde arada sırada oluyordu bu ama geçiyordu, bu sefer ise çok şiddetliydi. Harold'ın nefessizliği tuttuğu tavayı elinden ocağa düşürmesine neden oldu, tavadaki su ocağa döküldü ve ateş alevlendi. Ateşin alevleri tezgâha yayılıyordu, Harold ise git gide nefessiz kalıyordu, gözleri kararıyordu ve dengesini kaybediyordu. Gözü mutfak duvarındaki Nora'nın fotoğrafına ilişti, gözleri kararırken elini Nora'nın fotoğrafına uzak olsa da uzattı ve son kez zar zor "Nora..." demesiyle yere yığılması bir oldu. Nora'yı bu dünyada yalnız bırakmıştı.

Nora o gün eve mutlu dönmüştü, dersleri iyi geçmişti. Ama eve yaklaştıkça büyükbabasıyla çok yakın oldukları komşularının evin dışarısında ağlarken gördü, neler olduğunu anlamaya çalışırken kaşları çatıldı. Nora bisikletini hızlıca evin ön bahçesine bıraktı ve en çok tanıdığı ve sevdiği komşusu olan Rosa teyzesinin yanına gitti. Hafif bir endişeyle ağlayan Rosa teyzeye yaklaştı ve "Burada neler oluyor?" dedi. Rosa teyze, Nora ile konuşmaya çekiniyormuş ve sanki dili söyleyeceği şeye varmıyormuş gibiydi. Kadın hüngür hüngür ağlıyordu. Nora gitgide daha çok endişeleniyor ve korkuyordu. Nora, "Söyle!" diye bağırdı. Rosa teyze kekeleyerek "Nora ben...Ben çok üzgünüm tatlım..." demesiyle Nora beyninden vurulmuşa döndü. Kendi kendine mırıldandı "Hayır, hayır..." Nora hızla eve girdi ve seslendi bağırarak "Büyükbaba!" Sesi titriyordu, bir cevap istiyordu seslenişine gereksiz bir umutla çünkü bunu istemiyordu ki, onu da kaybetmek istemiyordu. Gerçekle yüzleşmek bile istemediği o anda mutfak duvarını çok da büyük olmasa bile kaplanmış olan is izi ve yerde cansız bedeniyle yığılmış olan Harold'ı görünce, dizlerinin üzerine düştü, eve sedye görevlileri geldi Harold'ın cansız bedenini sedyeye yerleştirdiler. Nora hala olayın şokunu yaşıyorken mırıldandı "Hayır..!" Büyükbabasının sedyeyle ambulansa bindirilecekken Nora'nın gözünden onun kontrolü dışında yaşlar dökülmeye başladı ve ciğerinden çıkan bir sesle "Hayır!!" diye bağırdı ve orada uzun bir süre ağladı.

Aradan günler belki aylar geçti. Saat yemek saatine geliyordu. Ne büyükbabası vardı ne de güzel yemek kokuları. Sessizdi...Sessiz. Nora ağlamaklı bir şekilde ayağa kalktı, ayaklarını sürterek yürüyordu. Mutfak duvarında kendi fotoğrafının yanındaki fotoğrafı aldı. Çerçevenin üstündeki tozu eliyle sildi. Büyükbabasının fotoğrafını anne ve babasınınkinin ortasına koydu, ağlamaklı ve titreyen bir sesle "Özür dilerim." Diye mırıldandı. Bir göz yaşı süzüldü yanağından ve "Gerçekten çok özür dilerim..." üzüntüden eğdiği kafasını kaldırıncaya komidinin ilk çekmecesinin tam olarak kapalı olmadığını gördü. Çekmeceyi açtı ve içindeki pilot kostümünü görünce gülümsedi. Kostümü eline aldı ve komidinin önünde yere oturdu, Nora Harold tarafından güzelce katlanmış olan kıyafete bakmak için kostümün omuz kısmından tutup kaldırırken içinden bir kart düştü. Nora kaşlarını hafifçe çattı ve kartı eline aldı, siyah kurdeleyi görünce gülerek hafifçe ağladı ve kartın, üstündeki yazıyı okudu "*Nar Çiçeğine*" Nora hemen kartı çevirdi, büyükbabası ona bir not bırakmıştı!

Benim güzeller güzeli torunum,

Nar çiçeğim, eğer bunu okuduğunda ben artık yoksam üzülme sakın! Benim için üzülme. Ben mutluyum. Ve seni izleyeceğim, asla yalnız bırakmayacağım! Hem de en sevdiğin hayvan kelebek olarak! Biricik torunum, hayatında ne kadar zorlanırsan, üzülürsen, kırılırsan, işlerin düzelemeyeceğini düşünürsen, konuş benimle. Hep dinleyeceğim seni, hep yanında olacağım arkamı kollayacağım. Hem bak, annen ve babanlayım, ben de kızıma kavuştum öyle düşün! Ben seni ne yaparsan yap seviyorum ve seveceğim, bana bağır çağır, küs barış hiç fark etmez! Ben buradayım. Yanı başında. Hayallerinin peşini de sakın ha bırakma! Seni izliyorum ve pilot olduğunu görene kadar da rahat etmeyeceğim bilirsin beni! Nar tanem, mutlu musun? Mutlu ol. Sen mutlu ol yeter. Bana mutlu olacağına dair de bir söz bakayım! Canım kızım, gözlerinden öpüyorum ve sohbetlerimiz içinde seni bekliyorum!

Seni her zaman sevecek olan deden.

Nora bunu okurken ağlıyordu ama mutlu olduğu için ve bir nebze de olsa rahatladığı için yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Ayağa kalktı mektubu öptü, o sırada pencereden mavi bir kelebek mektubun ucuna kondu. Nora gülümseyerek kelebeği eline aldı, dedesinin fotoğrafına baktı, gözyaşlarını sildi ve hafifçe gülerek keyfi yerine gelmiş bir şekilde “Söz veriyorum büyükbaba” kelebeğe baktı, “Mutlu olacağım!”

Nora çok çalıştı, büyükbabasını her hafta ziyaret etti, çalıştı, zorlandı, ağladı, güldü, incindi ve bunlarla gelişti, bunlarla mutlu olmayı ve yaşamayı öğrendi. Ama ne hissederse hissetsin büyükbabasına anlattı ve inanır mısınız bilmem ama her seferinde mavi kelebeğe de onunlaydı! Mavi kelebek ona her seferinde mutluluk ve umut taşıyordu, yaşama sevincini hatırlatıyordu. Gerçekten de sanki onu kontrol ediyordu.

Ve son olarak.. Nora çalışmalarının karşılığını aldı, hayalini gerçekleştirdi. Çok başarılı bir pilot oldu. Ve en önemlisi büyükbabasına olan sözünü tuttu. *Mutlu oldu*, gerçekten oldu. Ve bildiği tek bir şey vardı, hayatı iyisiyle de kötüsüyle de olsa yaşayacak ve *mutlu olmaya* devam edecekti.

Hikâyeyi yazan öğrenci: Leyyam DEMİRBAĞ
Ümraniye Birey Koleji Ümraniye/İstanbul